

at beholde sit Frisprog! Han skulde være hans Hofnar, hvis Vittighed og ærlige Ondskab skulde krydre ham en stille Time nu og da under Tilværelsens buldrende Maskerade!

Han lagde højmodig sin Haand paa den dværgagtige Mands Skulder og sagde:

»Lad nu det være godt, allerærværdigste Onkel! Har De noget andet at sige mig, saa kom frem med det. Jeg vil nødig opholdes.«

»Naa, — hør et Ord da! Veed De, at man er i Færd med at faa lavet et nyt Konsortium paa Deres Navn? De kender jo ham, den dicke Bonde, der er kommen her iaften og stinker op med sine sure Fedtlærstøvler, — Nørrehave hedder han. Jeg saae, han stod og talte med Dem før. Mærkede De ikke noget?«

»Nej, — ikke noget særligt.«

»Nej, naturligvis! Men det er nu alligevel, som jeg siger. Han og saa denne lange Vindbøjtel, Hasselager — Overretssagføreren — har Følehornene ude allevegne. Jeg har selv observeret det. Jeg saae dem for lidt siden begge to staa og snakke med ham, denne Dummeper, Etatsraad Erichsen med Oksefjæset, som man gør saa meget Væsen af og kalder en Hædersmand og Patriot, fordi at han lader sig snyde Vandet ud af Øjnene, bare man skriger op om Fædrelandssind og national Oprejsning og Aandens Dannevirke . . . Tossehoved. Jeg tænkte straks, at det var Dem, der var paa